рѣчь не ся показва що можамъ азъ, и за да ся допълни непремѣнно требе да ся прибави послѣ могꙋ слово, кое-то да го допълни и опредѣли, и тоа слово неможе да е ни име, ни друго нѣщо, освѣнь глаголъ, въ неопредѣлително наклоненіе; като напр.: а҃зъ могꙋ, (что̀?) чита́ти, писа́ти, пѣ́ти, а҃зъ смѣ́ю дерза́ю (что̀?) и҆ти̑, ты̀ ᲂу҆мѣ́еши зна́еши (что̀?) пла́ти, и проч.

Глаголи-те могꙋ, смѣ́ю, дерза́ю, келки и нѣкои дрꙋги, никакво дрꙋго дополненіе не могатъ да пріиматъ освѣнь неопредѣлително наклоненіе, а дрꙋги-те могатъ, споредъ обстоѧтелства-та, да пріиматъ и име или мѣстоименіе во винителный или родителный падежъ, съ предлогъ или безъ предлогъ; като напр. можеме да речеме: а҃зъ зна́ю тебѐ зна́ю Бо́га и проч. и зна́ю и҆гра́ти и҆ пѣ́ти; и҆цꙋ или хоцꙋ (чегѡ̀?) хлѣ́ба, воды̀, и хоцꙋ и҆цꙋ ꙗ҃сти ѿдыха́ти и проч.

Извѣстно е, що неопредѣлително-то наклоненіе нема ни число ни лице ни родъ и е общо за вси-те лица числа и родове като напримѣръ: могꙋ мо́жеши мо́жетъ, мо́жемъ мо́жете мо́гꙋтъ (за вси-те) писа́ти, мо́глъ могла̀ могло̀ е҃смь е҆сѝ е҃сть, могѝ е҆смы̀ е҆стѐ сꙋ́ть писа́ти и проч.

Мы̑е, понеже не сме сохранили неопредѣлително-то наклоненіе, на негово-то мѣсто употребѧваме за всички-те времена и наклоненіѧ настоѧще-то време въ изѧвително наклоненіе, и тога